

υπάρξεως ἀγῶνι ἐνίσχυσε διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς καρτερίας αὐτοῦ, τοῦ σιδηροῦ καὶ ἀνεκδότου αὐτοῦ χαρακτήρος καὶ τοὺς ἀμερολήπτους πάντας κατέπεισεν ὅτι ἡ μεγάλη ἐπανάστασις τῆς Γαλλίας δὲν ἦτο ἔργον δαιμόνων τοῦ "Ἄδου, ὡς πολλοὶ ἠγωνίσθησαν νὰ παραστήσωσι παρερμηνεύσαντες τὰς παρεκτροπὰς αὐτῆς. Αἱ παρεκτροπαὶ αὗται ἐμφανίζονται ἡμῖν, ὑπὸ τὴν γόνιμον γραφίδα τοῦ Λουὶ Μπλάν, ὡς ὑψηλὴ παρὰ φροσύνη τοῦ πατριωτισμοῦ, θυσιάζουσα τὰς ὑπάρξεις εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, ὡς ἡ Σπάρτη συνείθιζε νὰ πράττῃ τι ἐξαλείφουσα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀτόμου ἐνώπιον τῆς ὠμῆς καὶ τῆς δόξης τῆς Πολιτείας, ὡς οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου καθώριζον. Ἀνάγνωτε ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῆς Ἱστορίας τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασεως τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο κεφάλαιον ἐν ᾧ κεῖται ἡ θαυμασιὰ παραβολὴ τοῦ Βολταίρου πρὸς τὸν Ρουσσὸ καὶ θέλετε ἐννοήσαι τὸ πνεῦμα ὅπερ καθωδήγησε καὶ τὸν συγγραφέα ἐν τῇ ἐκτιμῇ τοῦ παρελθόντος καὶ τὸν ἄνδρα ἐν τῇ πρακτικῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ. Θέλετε ἐκ τοῦ κεφαλαίου μόνον ἐκείνου κρίνειν ὅτι ὁ Λουὶ Μπλάν ἔγραφε μὲν καὶ ἐπολιτεύετο παρὰ τὸν Σηκουάνα, ἐνεπνέετο δὲ ἐκ τῆς αὔρας τῶν δροσερῶν παροχθίων τοῦ ἡμετέρου Εὐρώτα καὶ γόνος τῶν νεωτέρων χρόνων εἶχε βαπτισθῇ εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ ἀργαῖκου ἐκείνου ποταμίου τῆς Λακωνίας.

Οὕτως

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα — 29 Νοεμβρίου.

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Κύριοι βουλευταὶ

Οἱ ὀθωμανοὶ ἀπὸ Λάρισσαν παραπονοῦνται κατὰ τοῦ Ἀστυνόμου· βάζει ἀνθρώπους δεκαμέραις φυλακὴν. Σαγγελέγας

τινος κρυπτῆς θήκης κειμένης παρὰ τὴν πρύμνην τῆς λέμβου ἐν γεταγάνιον.

Ἐπειτα μετὰ τὸν ἄρῃσε πάλιν.

— Ἄ, ὄχι! καλλίτερα μὲ τὰς χεῖρας, εἶπε.

Καὶ πάλιν μετεμελήθη καὶ τὸ ἔλαβε.

— Μὲ τὰς χεῖρας; Μὲ τὰς χεῖρας δύναμαι νὰ τελειώσω· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀρχίσω μὲ τὸ γεταγάνι.

Ἐκρυψε τοῦτο, κρατῶν ἀπὸ τῆς λαβῆς, ὑπὸ τὸν βραχίονά του καὶ σταθεὶς ἐπὶ τῆς πύρας ἐβυθίσθη κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὁ Μορώζης, ὅστις εὗρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν πυθμένα, τὸν εἶδεν ἄνευ ὑποψίας κατερχόμενον. Ἄλλ' ὁ Σκιαχτὴς τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ ἐβύθισε τὸ γεταγάνιον εἰς τὸ στήθος. . . .

Εἶτα τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἐστραγγάλισεν.

Ὁ ἀτυχὴς Μορώζης, μετὰ ματαίαν πάλιν καὶ φρικώδεις σπασμούς ἀγωνίας, ἐξέπνευσεν ἀνελθὼν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ὁ Σκιαχτὴς ἔλαβε τὸ πτώμα, ἔτι ἀσπαίρον, καὶ ἀνυψώσας αὐτὸ μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς λέμβου, προσέδεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ λίθου τινὰ, χρησιμεύοντα ὡς ἔρμα, καὶ τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἀφοῦ ἐσημείωσε καλῶς τὸ μέρος, ἵνα ἐνθυμῇται.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐξετέλεσεν ὅλως ἀπαθῶς· ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μουστῶσει.

δὲν λέγει τίποτε. Μουφτῆς πῆρε βακούφια τρώε οὐλα, κανεὸς δὲν δίνει, τζαμιά κρεμῆζει, κανεὶς δὲν λέγει τίποτε, με στὴ φυλακὴ ἐβρεο ἐπεστάτη βάλανε, ἀνθρώπους ὅλους γδίνει, μπακάλι συντροφοῦ ἔχει, ψεύτικε ἀποδείξει κανεὶ, παραδὲς πέρνει, κανεὶς δὲ βλέπει δουλῆτι· δὲν θέλει ὁ θεὸς αὐτὰ δὲν θέλει.

Τζανουμ Βουλῆ, βγαλε ὅλους αὐτοὺς ἔξω. Πετμεζιάς καλὰ λέγει, ποδία ἱφίλησε καλὸς ἀνθρώπος εἶνε ἔμαθα.

Ὁ Ντούλος Σας

Σαγίπ Αἰγᾶς.

Εἶνε κατὰ λέξιν καὶ κατὰ γραφὴν ἡ ἐν τῇ Βουλῇ ἀναγνωσθεῖσα ἀναφορὰ ἐκ Ἀρίστης, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται παρατυχὼν ἐκεῖ ὁ παλαιὸς Χατζῆ Σάββας τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** συνέταξεν ἡ ἐκτελὼν χρεὴ τούρκου ἀναφορογράφου, ἡ ἀπὸ πόνον πρὸς τὴν ταρασσομένην εὐνομίαν ἀποσεύλας αὐτὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σαγίπ Αἰγᾶς*. Μὲ πόσην δὲ εὐχαρίστησιν ἀνεγνώσαμεν τὴν Ἀνατολίτικη νοστιμάδα τῆς ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων τηλεγραφημάτων καὶ ἀναφορῶν μὲ τὴν πλοῦτην καὶ ἐλληνίζουσαν φράσιν των, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγνωσιν δεχόμεθα ἀπὸ τινος ἐν ἀρχῇ πάσης συνεδριάσεως ὡς τὸ κοκορέτσι τῆς ἐπικειμένης εὐωχίας.

Ἄλλ' ἡ ἀναφορὰ τοῦ Χατζῆ Σάββα ἰδιαίτερος ἔχει πρὸς τὰς ἀδελφάς τῆς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔχει πιάτο γεμάτο ἀπὸ ἀχνίζοντα πασα-κεφτέδες πρὸς καζάνι πλήρες ριζιοῦ νεροβράστου.

Ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει εἶνε ἀναγεγραμμέναι ἀκριβῶς δέκα συζητήσεις διαφόρων νομοσχεδίων.

Ἄλλὰ τὸ ἄν θέλῃ ὁ θεὸς τοῦ Ναστραδὴ Χόντζα πρέπει διὰ τὴν Βουλὴν, εἶδος Ναστραδὴ Χόντζα καὶ αὐτὴν, νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ἄν θέλουν αἱ ἐπερωτήσεις.

— Αἶ, φίλε μου Μορώζη, ἔλεγεν, ὑπομονή! παθαίνομεν πολλὰ ἀπὸ τοὺς φίλους μας. Ἄλλὰ ποῖος πταίει; σοὶ ἐφαίνετο εὐκόλος ἐργασία τὸ νὰ εὐρωμεν τὸν πνιγμένον. Ἄλλ' εἶχες δίκαιον· διὰ σὲ ἦτον εὐκόλον. Διότι διὰ νὰ φονευθῇ τις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κάμῃ κόπον. Τὸ δύσκολον εἶναι νὰ φονεῖται τις.

Διανοεῖτο νὰ σβέσῃ τὸν πυρσὸν καὶ νὰ ἀπέλθῃ. Ὁ πυρσὸς οὗτος εἶχεν ἀπαίσιν τι φῶς. Ἐφώτιζε τὸν ἀνθρώπον τοῦτον γυμνόν, αἰμοσταγῇ καὶ φρικώδῃ, κύπτοντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις εἶχε πρὸ μικροῦ καταπίει ἐν πτώμα.

Αἶφνης ὁ Σκιαχτὴς συνέλαβεν ἰδέαν τινά.

— Καὶ ἂν τὸν φάγωσιν αἱ φῶκαι; εἶπε. Δὲν ἔκαμα τίποτε.

Ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς τὸ ὕδωρ.

Μετ' ὀλίγον ἀνέδου φέρων καὶ τὸ πτώμα τοῦ Μορώζη. Τὸ ἀνέβιβασεν εἰς τὴν λέμβον.

— Ὅα τὸν ὑπάγω εἰς μέρος ἀσφαλές, εἶπε· ἔχω ἐγὼ τὸ θαλάμι μου, ὅπου δὲν φοβεῖται τίποτε,

Ἦρχετε νὰ κολυμπᾷτε λίαν ἰσχυρῶς.

Ἐφθασεν εἰς ὄρμον τινὰ ἀπόκεντρον.

Ἐρριψε τὸν Μορώζην εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐλθὼν τὸν κατέκλεινεν εἰς ῥηχόν τι μέρος, ὑπὸ βράχον τινὰ κρεμάμενον ὡς ἄφραστον νηὸς ὑπὲρ τὴν αἰγιαλὸν. Ὑπ' αὐτὸν ἐσχηματίζετο ἀμμῶδες τι καὶ ἀπόκρυφον ἄντρον, ὡς λίκνον παιδίου κατὰ τὸ σχῆμα. Ἦτο τὸ θαλάμι του, ὡς τὸ ὠνόμαζεν ὁ

— Ἐγὼ εἶμαι, γυναῖκά μου, — ἂν θέλῃ ὁ Θεός...

— Εἶμαι ἡ Βουλὴ — ἂν θέλουν αἱ ἐπερωτήσεις.

Διότι δὲν δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ χωρὶς αὐτῶν, καὶ πολλὰ-
κις μόνον αὐτὰς ἀναπνέει.

Καὶ μόλις πολλὴν ὥραν, ἂφ' ἧς ἀνήφθησαν αἱ λυχναίαι τοῦ
φωταερίου, καταπαυσάσης τῆς πνιγνῆς ὁστρίας τῶν ἐπερω-
τήσεων, εἰσερχόμεθα εἰς — τὴν ἀχανῆ ρητορείαν τοῦ κ. Δελι-
γιάννη.

Δέχομαι τὴν προσβολὴν πλήρη ἱπποτικῆς γενναϊότητος·
δὲν ἦτο ἀπροσδόκητος· τὴν ἐπερίμενα· ἐγνώριζα ὅτι κατὰ τὴν
τρίτην συζήτησιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ συστάσεως ταμείου
τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως θὰ ὠμίλει· καὶ σήμερον τὸ ἐπε-
βεβαίον ὁ πρὸ αὐτοῦ ἐγειρόμενος λοφίσκος τόμων καὶ ἐγγράφων.

Ἔσχον λοιπὸν καιρὸν νὰ συναρμόσω στερεῶς περὶ τὸ νευ-
ρικόν μου σύστημα τὸν ἀλυσιδωτὸν θώρακα τῆς ὑπομονῆς,
ὅστις ἐλειτουργήσῃ θαυμασίως ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν,
καθ' ἣν ὠμίλησε.

Κατακρίνει τὸ νομοσχέδιον ὡς ἀτελὲς καὶ μὴ πληροῦν τὸν
σκοπὸν ὃν προτίθεται, προπάντων δὲ ἐνδιατρίβει διατραγω-
δῶν τὴν ὑπὸ τοῦ Λομβάρδου γενομένην διατραγώδησιν — ση-
μειώσατε ὅτι τὴν λέξιν μεταχειρίσθησαν ἀναξαιρέτως πάντες
οἱ περὶ τῆς ὁμιλίας αὐτῆς ἐνασχοληθέντες βουλευταὶ — τῆς
δημ. ἐκπαιδεύσεως. Ποιούμενος μνείαν καὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ
ἐντῇ ἀμαξοδρομίᾳ τοῦ λόγου του, θέλει νὰ λεπτομερῆσῃ τὰ κατ'
ἐκείνου ριπτόμενα βέλη, συμφώνως πρὸς τὰ τοῦ ἰδίου κ. Καλ-
λιγᾶ, οἷον :

«Ὁ κ. Καλλιγᾶς φρονεῖ ὅτι πρὸ τῆς τρίτης Μαρτίου τὸ
φῶς καὶ τὸ σκότος, ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρὰ, τὸ στερεῶμα καὶ
τὸ χάος, ἦσαν μεμιγμένα.»

Καὶ φροντίζει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς φράσεις του τὰς γενο-
μένας μετ' εὐφημιῶν ἀποδεκτὰς ὑπὸ τῆς μερίδος του, οἷον :

Σκιάχτης, καὶ ἦτο προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τάφος τοῦ
ἀτυχοῦς Μορώζη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΘΡΤΗ

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα διηγή-
θημεν, ἄσματα, ὀρχήσεις καὶ μουσικὰ ὄργανα ἤκούοντο καθ'
ὅλην τὴν νύκτα ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος Σανούτου.

Οἱ διαβάται συναντῶμενοι καθ' ὁδὸν ἡρώτων ἀλλήλους
καὶ παρήρχοντο.

— Τί τρέχει; ὁ κόμης ἄφησε τὴν μελαγχολίαν του;

— Ὁ κόμης ἀναχωρεῖ καὶ ἀφίνει ὑγείαν εἰς τοὺς φίλους του.

Περὶ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς ὁ κόμης Σανούτος εἶχεν
ἐγερθῆ ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἐκάλεσε τὸν Μαῦρον.

— Ἐλα, θέλω νὰ ἐνδυθῶ, τῷ εἶπε. Δὲν πρέπει ὁ Λαυρέν-
τιος νὰ ἴδῃ τὴν κατάστασίν μου.

— Εὐθὺνὰ τὴν ἐγλύτωσα, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Ὁ
σύντροφός του ἐκείνου τοῦ λυσσαμένου μοὶ εἶχε δώσει
πέντε μὲ τὴν κώπην, νομίζω, κατακέφαλα. Μὲ ἐπῆρε διὰ
ψόφον καὶ μὲ ἄφησε νὰ βέγγω, αὐθέντα.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἔρρεγχε, πῶς ἠδύνατο νὰ σὲ πάρῃ διὰ
ψόφον;

— Διότι ἔρρεγchon ἐπίτηδες διὰ νὰ τὸν ἀπατήσω, αὐθέντα.

— Τὸ σωστὴν εἶναι ὅτι θὰ τὰ εἶχες χάσει.

«Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς παιδείας δὲν εἶχε μόνον ἀγνοίαν, ἀλλὰ
καὶ ἀγνοίαν τῆς ἀγνοίας του.

Γίνεται ἀπόπειρα ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ τινὰ στιγμὴν
σφουγγίσματος τοῦ ρήτορος, ἀπαλλαγῆς μέχρι τῆς ἐπαύριον,
ὁ κ. Σταῖκος μάλιστα ἔχει τὴν ἀβρότητα νὰ προφασισθῇ τὴν
κόπωσιν τοῦ κ. Δελιγιάννη, ἐπὶ τὴν ὥραν λαλοῦντος, ἀλλ'
οἱ πνεύμονές του διαμαρτύρονται, καὶ μέχρι τῆς ἐβδόμης καὶ
ἡμισείας ἐξακολουθεῖ ἡ λεπτομερὴς ἐπὶ κρισις καὶ κατάρριψις
τῶν ἐκπαιδευτικῶν χαρτίνων πύργων τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παι-
δείας.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν ὅλην τὴν μέ-
χρι τοῦδε ἐκδοθεῖσαν σειρὰν τοῦ ὠραίου Μυθιστορήματός
μας, ὅπερ βαθμὴδὸν ἐξελιίσσεται μαγικὸν καὶ τεχνικώτατον.

Οἱ δὲ συνῆθεις ἀγοράσται τοῦ φύλλου ἐξαιρετικῶς δύ-
ναται νὰ προμηθευθῶσι καὶ ὅλην τὴν σειρὰν ἀντὶ δεκά-
ρας ἑκαστον ἀριθμὸν, ἐνῶ τὰ παλαιὰ φύλλα πωλοῦνται
ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν.

Προπαρασκευάζεται ἐν πολλῇ ποικιλίᾳ, ἐπιμελείᾳ, ἀγθο-
νίᾳ γελοιογραφικῶν εἰκόνων τοῦ ἀπαραμύλλου κ. Ἀρρίνου
τοῦ Ἀστροδαίου τὸ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

τοῦ 1883. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Ἐπιστάται δέου ἀπὸ

Ὁ κόμης ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα μὲ πόδας αἰμωδιῶν-
τας καὶ ἐχώλαινεν.

Ἐξέβαλε τὸ ὑποκάμισόν του καὶ ἔδειξε τὸ στῆθος καὶ τὰς
πλευρὰς πλήρεις μωλώπων καὶ τραυμάτων· ἔφερε τρεῖς ἐπι-
δέσμους περὶ τὰς μασχάλας.

Ἡσθάνθη ὀδύνην· ὠχρίασεν· ἔδακνε τὰ χεῖλη. Ὁ Μαῦρος
τὸν ὑπεστήριξεν, ἵνα μὴ πέσῃ.

— Καὶ πῶς θὰ δυνηθῇ ὁ αὐθέντης μου νὰ ὑποδεχθῇ ἀ-
πόψε τοὺς φίλους του; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη· οὐδεὶς πρέπει νὰ ὑποπτεύσῃ
τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο συμβάν.

— Ἀλλὰ διατί ἡ αὐθετιά σας νὰ βιασθῇ νὰ δώσῃ τὴν
ἐορτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του;

— Διότι βιάζομαι νὰ ἐκστρατεύσω. Καὶ δὲν δύναμαι νὰ
ἀναχωρήσω χωρὶς ἐορτὴν. Ἀλλ' ἐκεῖνη τοῦ διαβόλου ἡ περι-
στασις, ἡ τρομερὰ νύξ ἐκεῖνη, μὲ κατέστρεψε, Μαῦρε!

— Ἀρκεῖ ὅτι ἡ αὐθεντιά σας ἐξῆλθε νικητής.

— Κακὴ νίκη ἦτο αὕτη, φίλε μου Μιργάν.

— Διατί, αὐθέντα;

— Διότι... νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, καὶ μὴ μοι κάμνης
πλέον λόγον περὶ τούτου. Ὡ πονῶ, πονῶ!

Ὁ Σανούτος συνέσφιγξε σπασμωδικῶς τοὺς ὀδόντας.

— Θάρρος αὐθέντα!

— Δὲν εἶναι τίποτε. Σὺ εἰσεύρεις ἂν ἔχω θάρρος. Ἀφοῦ